

„VRTČEVA“ PRILOGA.

Otročja pésenca.

(Otroci pojó zvonovom, ko gredó na veliki četrtek v Rim:)

Bíngel bángel, bíngel bam!
Kličemo k slovésu vam;
Oj zvonovi vi ubráni
In v zvoniku prikováni,
Da k molitvi vábite,
Nas nevihte bránite;
Z Bogom! kličemo zdaj vam,
Bíngel bángel, bíngel bam!
Oj vse leto ste zvonili
Z néba blagoslov prosili;
Zdaj se pa poslávljate,
Se na pot odprávljate —
Čez goré in čez planine,
Čez dolé in čez ravnine
V stolni Rim onkráj morjá
Zdaj vas vaša pot peljá.

Bíngel bángel, bíngel bam!
Kličemo k slovésu vam;
Skoraj, skoraj se vrníte,
Da nam zopet zazvoníte,
Zazvoníte prelepó
Milo, novo péseno.

Bíngel bángel, bíngel bam!
Kličemo k slovesu vam;
Skoraj, skoraj se vrníte
In vzpomlád nam prinesíte,
Doli z juga sè sebó
Toplo vzpomlád prekrasnó.
In povsod vzpomlád trosíte
Glasno, milo zazvoníte:
„Bíngel, bángel, bíngel bam
Vzpomlád se vrníla k nam!“

Janko Barle.

Velikonočno jutro.

Krilat angelj pristopil je k mojej postelji in me zbudil. Bilo je še zgodaj, zgodaj. V sosednej sobi udarila je ura ravno zdaj pólu treh. Iz bližnjega zvonika pokali so neprenehoma topiči, a iz zvonika vaše cerkve glasili so se v umetnem nabiranji zveneči zvonovi tako veličastno, tako sladkó, da se je srce topilo v nepopisljivej radosti a okó rosilo solzé nenaravne milóbe.

Napravil sem se in odšel z dobrimi roditelji v cerkev k vstajenju. Morje lučie vzprejelo nas je v svetišči. Vse stene so bile oživljene, vsi oltarji strmeli so čudežu vstajenja. Tam pred vélikim oltarjem prepeval je gospod župnik čaróbné jutranjice in vabil vérnike, da bi prišli, pokleknili in molili večnega Boga. Vse je slušalo, vse klečalo ganeno od svete gróze in plakalo v nebeškem veselju.

Zdaj zapojó orglje in po vsem hramu božjem glasé se hvalnice presvetej Trojici, ki je nam dodelila milost, da smo zopet dočakali svetega jutra.

Zastave in križi se začnó gibati. Ljudje vstajajo, vsak si prižiga svojo svečico, a po vsem svetišči veličastno zadoní „alleluja,“ in „alleluja“ pojoč uvrsti se vérna procesija, da spremlja okrog cerkve od smrti vstalega Zveličarja. — Zopet zaplakalo je srcé, zopet zarosilo oko. Tam gori nad nami razpenjalo se je jasno vzpomladno nebo, milijone in milijone zvezdic blestelo je na njem. Zdelo se mi je, da so zvezdice očesa angeljev božjih, ki se radujejo z vérnim ljudstvom in pojó slavo svojemu Gospódu. V zvoniku slavili so zvonovi, na hribčku poviševali so topiči rajsko procesijo. Ljudstva je bilo vse polno in vsak je nesel svojo gorečo svečico, kakor bi hotel v božjem jutru svetiti svojemu vstalemu Bogu. O Bog moj! kako lepó je danes vže tukaj na zemlji, kako lepo mora biti še le tam gori pri Tebi! Ohrani, o ohrani mi sree Tebi takó udano, kakor je danes, da bodem kdaj obhajal óno véčno „velikonoč“ s Teboj v svetem raji. —

Procesija vrnila se je v cerkev in začela sveta maša. Po dovršenem božjem opravilu odhajali smo vsak na svoj dom. Jutranja zárija je ravno krasila goré in ptiči prepevali so sveto jutro. Ljudje so želeli drug drugemu veselo „allelujo“ in po sinjem zraku odmevalo je: alleluja!

J. Rejec.

Pozni sneg.

„Sneg! sneg! mati sneg,“ upili so nekega jutra meseca malega travna otroci, ko je mati ravno v sobo stopila, ter veselo skakali v svojih belih srajčkah na klopi pri oknu. — „Joj, kakó je zunaj vse lepo belo!“ kričal je Jožek. Pritekel je k materi in jo za krilo k oknu vlekel. — „Zopet bomo naredili sneženega moža; napravil mu bodem dolge črne mustače in kolee mu dal v roko. Joj, kako bode tó veselo!“ — pripovedoval je materi, za krilo se jej držeč.

To kričanje je prebudilo malo Marijeo. Vzdignila je svojo zaspano glavico in debelo gledala svoje bratce, kako pri oknu skačejo. Komaj ti opazijo, da se je njih sestra prebudila, takój pritekó k njenej postelji in upijejo: „Sneg! sneg!“ — Mala zaspanka ni precej razumela, kaj pomeni to kričanje in vže so se jej začele rudeče ustnice na jok širiti a naposled vender priteče tudi ona k oknu in videč, kakó je zunaj vse lepo belo, obrne se k materi, nasmehne se, in reče: „Mama . . . . sneg!“ . . .

Mati ni bila snega takó vesela, kakor so ga bili otroci. — „Kaj toliko upijete, ker je zunaj vse belo. Ali se vam ne smilijo drobne ptičice, katere so nas vže nekoliko dni s svojim žvrgolenjem razveseljevale? Kaj bode, če ne boste imeli v jeseni sladkega ovočja, rudečih jabolk, dobrih hrušek in sliv? Kakó je bilo zunaj vže vse lepo zeleno, kako prijetno so cvetele razne vzpomladanske cvetice in polnile zrak s prijetno vonjavo. A zdaj je zopet vse belo . . . .

„Pusti otroke, naj se veselé,“ deje oče, ki je bil tudi v sobi. — „Dobri Bog, ki je nocoj zemljo s snegom posipal, ne bode nas zapustil. Hitro bode sneg skopuel, cvetele bodo zopet cvetice in ptičice prepevale. Tudi v našem življenji